

Мал. Ігоря КІЙКА.

• ГУМОРЕСКА

По дружбі

ПРИ вході на будівельний майданчик висіло велике гасло: "Будівельники! Здамо показовий експериментальний будинок з відмінною якістю і гарантійним паспортом!"

Трохи нижче висіло ще одне, менше за розмірами, гасло: "Нехай мешканці будуть нам вдячні!"

А ще нижче на плакаті майбутній новосел з вдячністю тиснув руку будівельнику.

Та найголовнішою перевагою будівництва було те, що виконробом тут працював мій старий друг і однокласник Паша – Павло Петрович Перепічка.

"Отоварює по класу люкс!" – подумав я, заходячи на територію будівництва з відром у руці. Паша стояв біля баштового крана і голосно віддавав накази машиністу.

– Здрастуй, друже! – сказав я.
– Хо-хо! – вигукнув він. – Скільки зим, скільки літ!

– Пашо, у мене прохання до тебе. Вапно потрібне. А тут, бачу, воно наче гарне...

– Ось! – Паша підніс до мого носа великий палець. – Якщо хочеш знати, завдяки цьому вапну ми щомісяця прогресивки отримуємо. Тобі скільки треба – вагон, два?

– Облиш! – відмахнувся я. – Мені піввадра вистачить.

– Тю! – сказав Паша. – Про що мова? Нагортай! – і сам схопив лопату.

– А може, все-таки вагон треба? Ти не соромся.

– Та ні, дякую! Значить, кажеш, хороше вапно?

– З хлібом їсти можна! – запевнив Паша. І раптом насторожився: – А тобі, власне, навіщо воно?

– Квартиру хочу побілити.

Паша встромив лопату в купу вапна і похмуро наказав:

– Висипай назад!

– Ти чоґо?! – отетерів я.

– Висипай, – повторив Паша і зітхнув. – По дружбі тобі скажу. Не можна цим вапном білити свою квартиру. Облітає, сволота! Знаєш, що я тобі пораджу? Тут одна бабка є у приватному секторі, приторговеує всілякими господарськими дрібницями. Купи у неї два кухлі негашеного вапна – тобі за очі вистачить.

Я так і зробив – купив у бабусі два кухлі вапна, якого вистачило за очі.

– Ну, друже, – сказав я Паші після ремонту. – Завдяки тобі квартирка вийшла!.. Як яечко. Треба б відзначити цей факт. За мною боржок.

– Не завадило б, – погодився Паша. Ми зайшли в магазин.

– Томочко, – сказав я знайомій продавчині, – вибери нам пару оселедців. Тільки найдорощих. Від виробника.

– Собі берете чи гостям? – озирнувшись, запитала Тома.

– І собі, і гостю.

Описки-самописки

БУТЕРВРОТ.
НАРОДНИЙ ОБМАНЕЦЬ.
ОДНОСТАДНЕ РІШЕННЯ.
ШТАНГІСТЬ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
Чернігівська обл.

– Гість дальній чи близький? – поцікавилася вона.

– Дуже близький, – сказав я. – Друг дитинства.

– Тоді я вам не раджу, – почервоніла Томочка. – Візьміть краще мариновані огірочки.

У мене вдома, смакуючи огірочками, Паша запитав:

– А ти все там же? Труси населенно шиєш?

– Штани, – поправив я, – шиємо.

– І носити можна? – пожартував Паша.

– Будь здоров! – відпаривував я. – Уже наближаємося до світового рівня. Післязавтра ось зразки на виставку повеземо. В Париж.

Паша шанобливо присвиснув і сказав:

– Але ж це ідея... Замовлю, мабуть, у вас штани.

– Собі? – запитав я. Паша кивнув.

– Штани, значить, – сказав я. – Так-так... У нас, виходить, хочеш замовити? Ну-ну... А знаєш що... Краще я пораду тобі звернутися до одного дідка. Там такий дід – просто ас у нашій кравецькій справі! Десять разів спасибі скажеш.

– Ну, гаразд, давай адресу, – погодився Паша. – Тільки швидше. А то, боюся, гроші розійдуться. Премію я отримав. Експериментальний будинок ми здали! Причому на "відмінно", з гарантійним паспортом...

Микола САМОХІН.

(Із циклу "Отак і живемо").

Знай наших!

На міжнародних змаганнях вантажників успішно виступили наші силачі. Вони швидше за всіх занесли роля на дванадцятий поверх. І це при тому, що вісім разів помилялися під'їздом.

Небиличні приказки

Ходив рак сім років по воду та прийшов додому, став через перелаз перелазити – розлив та й каже:
– От таке горе з швидкою роботою, хай би її трясця взяла!

***

– Поможі, Боже, нашим!
– А котрі ж ваші?
– Котрі подужають.

– За роботу, – відповів він, – адже я не простий слюсар, а заступник головного, і за прейскурантом година моєї роботи...

– Вибачте, – зупинив його я, – мені зовсім не потрібні такі класні спеціалісти. Досить було б звичайного, не титулованого слюсара...

– Тоді не смію забирати ваш дорогий час, – чемно схилив голову заступник головного слюсара. – Все, що я можу зробити, – це направити до вас звичайного слюсара.

– Буду вам дуже вдячний, – я ввічливо провів його до вхідних дверей.

Звичайний слюсар прийшов дуже швидко. Це був зовсім молодий хлопчина у фірмовому комбінезоні, з кишень якого стриміли розвідні ключі. Він оглянув кран і сказав:

– Треба міняти прокладку. З вас сорок гривень.

– Будь ласка, – простягнув я йому гроші, – міняйте.

– Не можу, – похитав він головою. – Я всього-на-всього молодий спеціаліст і маю право лише спробувати встановити причини несправності...

– А хто ж її усуватиме?! – майже закрячав я. – Хто замінить злочасну прокладку?!

– Це питання до головного слюсара або його заступника, – смиренно пояснив звичайний слюсар. – Вам треба з ними говорити. А втім, якщо хочете, то я можу звернутися до них від вашого імені...

Леонід ФУЛЬШТИНСЬКИЙ.

Львівська обл.

Притча

ЖИВ-БУВ принц. Багатий, розумний, але дуже негарний, та такий, що ніхто за нього заміж не йшов.

І жила у тому царстві дівчина, гарна, що очей не відвести. Але страшенно дурна, така, що заміж ніхто не брав.

• БАЙКА

Пам'ятник

Що за гук стоїть у пуші, аж старі дуби шумлять?!

Звірі пам'ятник вагуший притягнули встановлять.

Як, гадають, повернути і куди його лицем?

Чи у бік Бобрів і Нутрій, чи до лігвища напрямцем?

Чи поставити в сторони, де Ведмедачий байрак?

Крутять, наче циган сонцем, краще так!

Ні, ліпше так!

"Стійте, – лапи розчепірів тут філософ Дикобраз, – ставмо, браття, на шарнірах, буде всім тоді гаразд.

Як мінятиметься влада, будем спиритно обертать чи до Лева на леваду, чи туди, де Вовча рать.

Навалімося ж юрбою, розвернімо між дерев, хай покаже рукою, де поки що править Лев!"

Все, схвалили розумаху та й взяли за монумент, і обрушили з розмаху на рухомий постамент.

Цю маленьку травестію тим я хочу присвятить, хто історію уміє саяк і так перекрутити.

Ольга СТРАШЕНКО.

Чи знаєте ви, що...

З пельменів, перекручених на м'ясорубці, можна приготувати макарони по-флотському.

За сто років футбол з гри мільйонів перетворився в гру мільйонерів, адже зараз тисячі глядачів на стадіоні спостерігають за тим, як 22 мільйонери ганяють м'яч на зеленому газоні трави.

"Біла ніч" – це запрошення дамами кавалерів на ніч.

Один терапевт – це 1024 гігапелтів.

Запитаннячка

Чудес не буває. Але чому за ними завжди велика черга?

А навіщо наступати на болоті мозолі, коли є здорові?

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Непосидюща

Вже усіх синочків Поженила ньенька, І на піч спочити Вилізла старенька.

А хіба їй можна На печі сидіти, Коли у невістки Появились діти?

В місто їде бабця, Де ні дров, ні печі. На газплитці кашу Варить для малечі...

Діти – вже у школі... Бабця – в горлі кістка. І в село стареньку Відправля невістка.

"Там вам буде краще, Спокійніш, до речі. Хіба можна, – каже, – Бути вам без печі?"

А хіба їй можна На печі сидіти, Коли вже у внучки Появились діти?

Забирали бабцю На таксі із шиком, Діти зустрічали Галасом і криком...

Діти виростили Швидко, як опеньки, Знову на попутній – У село старенька...

Сергій ЖУКОВСЬКИЙ.
Донецька обл.

– Тепер ти переконався, що млинці дуже легко приготувати?..

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Класний спеціаліст

З КУХОННОГО крана закапало, і я подзвонив у диспетчерську керуючої компанії "Житлорембудсервіс". Незабаром звідти прибув респектабельний чоловік в елегантному костюмі. В руці він тримав чемоданчик з крокодилячої шкіри.

– Я за вашим викликом, – повідомив посланець керуючої компанії. – Що у вас з краном?

– Та ось, протікає, – пояснив я.

– Зрозуміло, – сказав він, кинувши на кран побіжний погляд, – з вас двісті гривень.

– Ого! – розгубився я. – Нічошенькі собі розцінки!

– Бачите, – спокійно мовив чоловік, – я спеціаліст високого класу. Головний слюсар "Житлорембудсервісу". Відповідно й оплата моєї праці висока. Якщо вас прейскурант не влаштовує, можу прислати спеціаліста трохи дешевшого.

"Дешевший" спеціаліст з'явився через півгодини. Одягнутий він був простіше і в руці тримав не шкіряний, а пластиковий чемоданчик з нікельованими замками.

– Здрастуйте, – привітався він тоном добре вихованої людини, – мене прислав до вас головний слюсар.

Я продемонстрував йому зіпсований кран. Спеціаліст підставив палець під струмив води й сказав:

– З вас сто п'ятдесят гривень.

– За що?! – вдруге здивувався я.